

και συ κοριτσάκι, τίποτα να μην
έχεις καταλάβει, τίποτα!!!

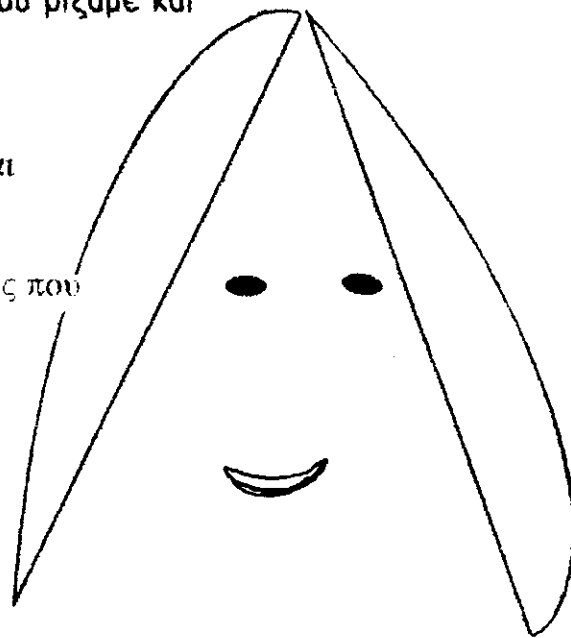

Θυμάμαι την πρώτη πέτρα που ρίξαμε και
δε βρήκε το στόχο.

Θυμάμαι την αλάνα
που παίζαμε μικροί. Θυμάμαι
τις μίζερες

Κυριακές. Θυμάμαι τους φίλους που
χάθηκαν στο σκοτάδι.

Θυμάμαι τον
φόβο...τον φόβο για το
δάσκαλο, για το
μπάτσο, για τον πατέρα.

Θυμάμαι την
πρώτη πέτρα που ρίξαμε και δε βρήκε το
στόχο και λέω ότι οι επόμενες θα τον
βρούνε.

ΠΕΡΙΠΛΑΝΩΜΕΝΟΙ

ΖΗΣΤΕ

ΒΙΑΣΤΕΙΤΕ

μη-επαρκή:

Τα λόγια αποδυναμώνονται

να επιμένει, να επιμένει,
αυτή η φωτιά που σιγοκαίει
τα σωθικά μας

ΚΑΙΣΙΡΟΘΑΤΕ ΣΕ ΜΙΑ ΣΥΝΤΟΝΗ
ΝΥΚΤΕΡΙΝΗ ΔΙΑΔΡΟΜΗ

Αυτή την περιπέτεια αξίζει κανείς να τη βιώσει ως το τέλος
της με όλα τα ρίσκα και τους κινδύνους της, με όλες τις
απολαύσεις και τις συγκρούσεις της.

Το ξημέρωμα μας βρίσκει
πάλι χωρίς έρωτα!!!

... ο εαυτός σου είναι
τόσο δύσκολο
όσο το να΄σαι ο εαυτός σου,
είναι τόσο δύσκολο
όσο το να΄σαι ο εαυτός σου,
είναι τόσο δύσκολο
όσο το να΄σαι ο εαυτός σου,
είναι τόσο δύσκολο όσο...

Αν και τα οδοφράγματα έχουν
πέσει καιρό τώρα στα χέρια
του εχθρού, το πάθος
συλλέγει τα χαμένα
κομμάτια του
δίνοντας έτσι την
υπόσχεση της
επιστροφής!!!

ΚΙ ΕΚΕΙΝΟΣ ΚΑΜΟΓΕΛΟΥΣΕ ΚΛΑΪΟΝΤΑΣ ΚΑΘΕ ΒΡΑΔΥ.

ΞΑΦΗΟΥ ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΣΩΛΕΙ ΤΗ ΣΙΡΙΣΗ
ΠΟΥ ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΗ ΝΥΧΤΑ ΕΧΕΙ ΑΠΑΡΘΕΙ
ΧΡΩΜΑ ΤΩΡΑ ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΛΗ

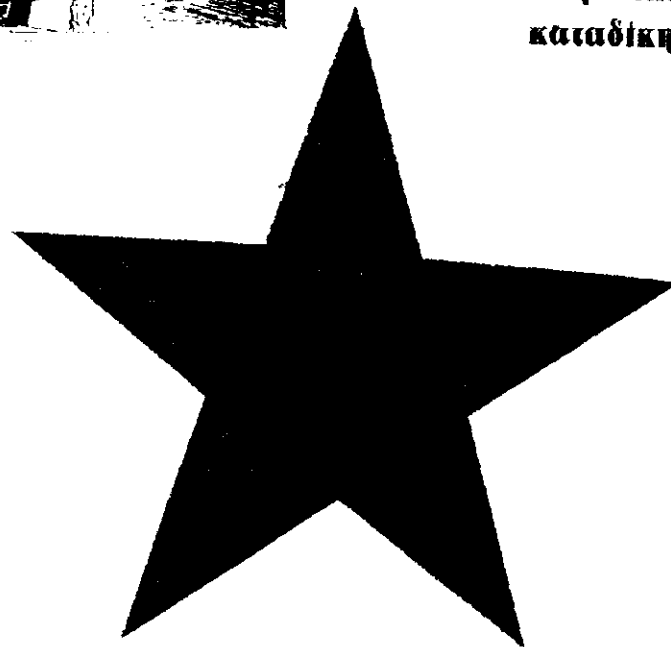
ΟΙ ΣΥΝΟΙΚΙΣ ΑΓΡΥΤΙΝΕΣ
ΘΡΕΦΟΥΝ ΤΙΣ
ΑΥΓΙΑΝΕΣ ΛΥΠΕΣ

Τι το ήθελες το μισιόλε,
ρώτησε ο πρόεδρος.

"Ήθελα να σκοτώσω το χρόνο",
απάντησε εκείνος κι ας ήξερε ότι η
καταδίκη του ήταν βέβαιη.

ΚΛΕΙΣΤΟ ΜΟΡΦ ΔΙΑΚΟΠΩΝ
καλοκαίρι... άδειοι δρόμοι και η ταρτέλα
να γράφει με επαναστατικά γράμματα:

Δε θα μπορέσας ποτέ πια να κάνεις μια βόλτα
τόσο ξένοιαστη όπως τότε
που ήσουν
δεκαέξι!!!

"Ενοχλείτε παιδιά",
φώναξε ο μπάτσος στους
πιτσιρικάδες της γειτονιάς.
"Το ξέρουμε",
απάντησαν εκείνοι προκλητικά,
αλλά και ειλικρινά συνάμα.
"Το προβλήμα μας είναι ότι δεν
ενοχλούμε αρκετά".

Το ποτάμι πάντα εκεί, περιμένει
τους επόμενους.
'Παρακαλώ', είπε η αλλοτρίωση,
'ποιος έχει σειρά;'

Το ότι ελπίζουμε το
χρωιάμε ο' αυτούς που
έπαψαν να ελπίζουν

υπήρχε
πεντού, η ζωή
είναι
συγκλονιστική
που όπου
η ποίηση
έχουμε
στα πιο μικρά μας